

Arrest

nr. 201 698 van 26 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. KAYEMBE-MBAYI
Emile Clausstraat 49/9
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R. Congo) nationaliteit te zijn, op 23 maart 2018 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 18 maart 2018 houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2018 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die *loco* advocaat C. KAYEMBE-MBAYI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 18 maart 2018 bij zijn aankomst vanuit Addis Abeba op de luchthaven van Zaventem geïnterpelleerd door de federale politie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 18 maart 2018 een beslissing houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"TERUGDRIJVING

Op18 maart 2018..... om11u59..... uur, aan de grensdoorlaatpost ...Brussel Nationaal....., werd door ondergetekende, (...)

de heer:

naam M(...) voornaam C(...)

geboren op (...) te Kinshasa geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)

houder van het document paspoort nummer OP(...)

afgegeven te Kinshasa op : (...)

afkomstig uit Kinshasa met vlucht (...) op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

☐ *(A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)2*

Reden van de beslissing:

☐ *(B) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2*

Reden van de beslissing:

- *(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2*

Reden van de beslissing: Betrokkene stelt dat hij in België verblijft maar zijn verblijfsvergunning werd geannuleerd.

☐ *(D) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2*

Reden van de beslissing:

☐ *(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing:

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:

☐ *(F) Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 6, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscodex)*

Reden van de beslissing:

☐ *(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)*

Reden van de beslissing:

☐ *(H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)2*

☐ *in het SIS , reden van de beslissing:*

☐ *in het ANG / Algemene Nationale Gegevensbank, reden van de beslissing:*

☐ *(I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°)*

Reden van de beslissing:

Opmerkingen:....."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Le requérant est à l'heure actuelle privé de liberté en vue de son éloignement. Il fait donc l'objet d'une mesure d'éloignement dont l'exécution est imminente. Il est dès lors établi que la suspension de l'exécution selon la procédure de suspension ordinaire interviendra trop tard et ne sera pas effective. En raison donc du fait que la partie adverse a pris à son égard une décision de reconduite à la frontière et l'a maintenu dans un centre fermé en vue de cet éloignement, le requérant estime que cette expulsion imminente justifie la présente demande en extrême urgence.”

2.2.2.2. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker op zijn vrijheidsberoving met het oog op zijn terugdrijving, waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid bewezen dient te worden geacht. Hij verblijft thans in het gesloten Centrum Caricole in Steenokkerzeel in afwachting van zijn terugdrijving die volgens de informatie van de verwerende partij op 29 maart 2018 in het vooruitzicht werd gesteld.

De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker onder andere de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel (“*principe selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause*”). Verzoeker stelt hieromtrent het volgende:

« (...) »

Qu'eu égard à ce qui précède, elle est tenue de prêter toute l'attention requise aux observations auxquelles lui auraient fait part le requérant afin d'examiner avec soin et impartialité ces informations ;

Qu'en d'autres termes, elle devait s'abstenir de prendre une décision de refoulement avec décision de maintien aussi longtemps qu'elle n'avait pas encore analysé la situation administrative du requérant ; Qu'en ayant tenu compte de ces éléments, la procédure aurait pu aboutir à une issue différente ; (...)

Rappelons qu'il est de jurisprudence constante du Conseil d'Etat qu'« Une règle d'administration prudente exige que les autorités apprécient la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas d'espèce et les inconvénients inhérents à son accomplissement » (cf. C.E., 1er avril 1996, n058.969, inédit).

Qu'en l'espèce, la partie adverse n'a pas pris le soin d'interroger le requérant sur sa situation personnelle afin d'envisager quelle serait la décision adéquate à prendre ;

En effet, le requérant fait valoir sa relation privée avec sa compagne actuelle mais également avec ses enfants Mlles B(...) M(...) A(...), né à Kinshasa le (...)2009 et D(...) P(...) E(...) G(...), née le (...)2015 à Bruxelles, domiciliées en Belgique et toutes deux inscrite à l'école ; »

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker onder andere kopieën van de actuele schoolattesten van zijn kinderen (Verzoekschrift, bijlage 2).

2.3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.3.2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn interpellatie door de politie op 18 maart 2018 het volgende verklaarde:

“Betrokkene komt terug vanuit Kinshasa. Hij zegt dat hij op 23/02/2018 naar Kinshasa is vertrokken omdat zijn vader is overleden. Hij kan zijn volledig ticket niet laten zien omdat zijn vriendin (die met hem samen reisde) al zijn papieren bij haar heeft.

Hij verklaart dat hij in België woont, dat hij hier kinderen heeft en dat hij hier studeert.

Hij is werkzoekend verpleger. Hij ontvangt een werkloosheidsuitkering via zijn syndicaat CAPAC. Hij heeft zijn uitkeringsorganisatie niet verwittigd van zijn vertrek. Hij heeft zijn werkloosheidskaart van de maand maart 2018 niet bij zich. Die ligt nog thuis.

Hij verklaart dat hij de werkloosheidskaart voor de maand februari 2018 al binnenbracht en dat hij geen dagen verlof heeft ingevuld voor de periode die hij in het buitenland zat.

Hij heeft geen geld bij zich. Hij verklaart veel schulden te hebben en net om die reden zo snel mogelijk wil werken.”

2.3.2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sinds 2011 in België verblijft. Tevens blijkt dat de zoon van verzoeker, die geboren is in Kinshasa op 11 augustus 2009, op 19 april 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend in functie van zijn vader (afstamming bewezen door middel van DNA-test) en dat de echtgenote van verzoeker op 19 juni 2017 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende waarbij een gezinssamenstelling werd gevoegd van 17 mei 2017. Uit deze gezinssamenstelling, die thans minder dan één jaar oud is, blijkt dat zowel verzoeker, zijn echtgenote, zijn zoon als zijn dochter, die op 20 januari 2015 in Sint-Lambrechts-Woluwe geboren is, vermeld zijn.

Op 18 juli 2017 werd een woonstcontrole doorgevoerd waarbij werd vastgesteld dat alle gezinsleden aanwezig waren.

Het is slechts ter gelegenheid van een woonstcontrole van 17 oktober 2017 dat bleek dat de betrokkenen niet langer op het adres verbleven. Verzoeker werd blijkbaar op 21 november 2017 wel nog in Sint-Lambrechts-Woluwe in het bezit gesteld van een A-kaart die geldig was tot 31 oktober 2018.

Tenslotte bevindt zich in het administratief dossier een synthesesnota van 18 maart 2018 waarin onder andere het volgende wordt gesteld: *“(…) Vrouw en kinderen bevinden zich mogelijk in België maar geen wettelijk statuut (lopende procedure 9bis)”*.

2.3.2.5. De Raad stelt op basis van de beschikbare gegevens vast dat er duidelijke indicaties zijn dat er in hoofde van verzoeker tot 18 juli 2017 sprake was van een gezinsleven met zijn minderjarige kinderen

in België. Uit de bijlage bij het verzoekschrift blijkt dat de minderjarige kinderen thans school lopen nabij La Louvière, waaruit kan worden afgeleid dat zij wellicht nog in België verblijven, hetgeen aannemelijk is aangezien er voor hen een regularisatie-aanvraag loopt.

2.3.2.6. Noch uit de enkele overweging van de bestreden beslissing *“Betrokkene stelt dat hij in België verblijft maar zijn verblijfsvergunning werd geannuleerd”*, die aanleiding gaf tot de beslissing tot terugleiding (bijlage 11), noch uit de synthesenota van 18 maart 2018 uit het administratief dossier, waarbij geen duidelijkheid wordt geschapen over de situatie van de kinderen, kan worden afgeleid of terdege rekening werd gehouden met de minderjarige kinderen van verzoeker, die blijkbaar nog steeds in België verblijven.

2.3.2.7. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij bij de bespreking van artikel 8 van het EVRM onder meer het volgende naar aanleiding van de kritiek van verzoeker:

“In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij zegt hier niets over: het wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de partner en de kinderen verzoekende partij niet (tijdelijk) zouden kunnen vergezellen naar het land van herkomst en de studies daar eventueel zouden kunnen worden verdergezet.

Er wordt ook niet aannemelijk gemaakt dat de kinderen er geen school zouden kunnen lopen.

Terwijl minstens een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee brengt. Thans blijkt dat verzoekende partij ook zonder zijn kinderen naar het land van herkomst is gereisd. Verzoekende partij heeft het volgende verklaard ten aanzien van de grenspolitie:

“(…) zijn vriendin (die met hem samen reisde) (…)

Hij verklaart dat hij in België woont, dat hij hier kinderen heeft (…)”

Terwijl verzoekende partij reeds sinds december 2017 ambtshalve is geschrapt en aldus sindsdien geacht wordt niet meer in het Rijk te verblijven.

Tijdens de periode van verwijdering kan steeds contact worden gehouden via moderne communicatietechnologieën:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(…)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner en kinderen wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

(...)

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht besloten tot een beslissing houdende de terugdrijving.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

(...)”

2.3.2.8. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen een aantal overwegingen opneemt betreffende de minderjarige kinderen van verzoeker die niet in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen. Ook ter terechtzitting formuleert de raadvrouw van de verwerende partij een aantal *a posteriori*-motieven over de gezinssituatie van verzoeker. Deze *a posteriori*-overwegingen kunnen het gebrek aan zorgvuldigheid bij het onderzoek naar de minderjarige kinderen van verzoeker niet verhullen.

Het enig middel is in de aangegeven mate *prima facie* gegrond en bijgevolg ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard

en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“(…)

Attendu que la décision attaquée cause au requérant un préjudice grave et difficilement réparable puisque l'empêchant de rentrer sur le territoire tout en le gardant enfermé alors que rien ne justifie une telle mesure (...)

Qu'en refoulant le requérant, la partie adverse empêche le requérant de s'occuper de ses enfants mais brise également le lien familiale entre eux ;

(…)

Qu'il convient également de rappeler que pour satisfaire au prescrit de l'article 39/82 §2 de la loi du 12 décembre 1980, le requérant ne doit pas prouver un préjudice grave mais exposer les raisons pour lesquelles l'exécution immédiate des actes attaqués risque de lui causer un préjudice grave et difficilement réparable ;

Qu'il résulte de cet exposé que le préjudice grave difficilement réparable est lié au sérieux des moyens tel qu'il vient d'y être répondu ci-avant ;

Qu'il s'ensuit que les préjudices allégués sont, dans les circonstances de l'espèce qui sont celles de l'extrême urgence, suffisamment consistants et plausibles ;

Qu'il est dès lors satisfait à la troisième condition cumulative (En ce sens, RvV, Arrest, nr.126 129 van 23 juni 2014 in de zaak RvV 154 689 /II).”

2.4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn nadeel onder andere koppelt aan de gevolgen van de beslissing tot terugleiding voor zijn kinderen.

2.4.2.3. Gelet op de gegrondheid van het middel waarbij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel werd aanvaard, staat vast dat bij het nemen van de beslissing tot terugleiding onvoldoende rekening werd gehouden met verzoekers minderjarige kinderen.

2.4.2.4. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende naar aanleiding van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Verzoekende partij toont niet op basis van concrete gegevens aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij onmiddellijke uitvoering van de aangevochten administratieve beslissing. (...)

Verweerder merkt op dat de vage beschouwingen van verzoekende partij uiteraard niet volstaan opdat aan de hand van concrete elementen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij de uitvoering van de in casu bestreden beslissing wordt aangetoond. Door de verzoekende partij wordt geen enkel concreet element aangebracht.

Nochtans mag de verzoekende partij “zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar dient zij integendeel duidelijk en concreet aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ten gevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel” (zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 1809 dd. 19.09.2007).

(...)

In zoverre verzoekende partij wijst op de aanwezigheid van de kinderen in België, het feit dat zij er school lopen en hij zelf ook studies volgt, merkt verweerder op dat zij niet aantoonbaar dit niet in het land van herkomst zou kunnen doen, en dit al dan niet voor een tijdelijke periode. Verzoekende partij dient het nodige te doen teneinde de nodige verblijfsdocumenten te bekomen teneinde het Rijk te kunnen betreden. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de kinderen verzoekende partij niet zouden kunnen vergezellen voor deze tijdelijke periode. Thans wordt zelfs ook niet verduidelijkt waar de kinderen tijdens zijn afwezigheid hebben verbleven en wordt er zelfs niet bewezen of er wel een band zou zijn met deze kinderen.

(...)

“Het nadeel dat de verzoekende partij inroept om de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling te verkrijgen mag niet in hoofdzaak of alleszins niet in belangrijke mate aan eigen toedoen te wijten zijn. Zij mag door haar eigen gedragingen niet zelf aan de basis liggen van de toestand waarin zij zegt verzeild te zijn geraakt door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing (R.v.St., nr. 114.306, 8 januari 2003)”

(...)

De verzoekende partij toont niet aan dat het tijdelijk verbod op toegang tot het grondgebied haar een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel berokkent.

Om die redenen is de vordering tot schorsing niet ontvankelijk.”

2.4.2.5. De stelling van de verwerende partij komt erop neer dat zij enerzijds de band van verzoeker met zijn kinderen lijkt te betwisten, terwijl deze duidelijk blijkt uit het administratief dossier. Anderzijds stellen zij dat niet zou zijn aangetoond dat de kinderen verzoeker niet zouden kunnen vergezellen naar zijn land van herkomst. De verwerende partij gaat hierbij voorbij aan de hangende regularisatie-aanvragen in hoofde van de kinderen, die hierdoor zouden worden teniet gedaan.

2.4.2.6. Aangezien het nadeel betrekking heeft op de situatie van de minderjarige kinderen, dient te worden aanvaard dat dit uit de aard van de zaak moeilijk te herstellen is en bijgevolg als een evident nadeel kan worden beschouwd, zoals hierboven bedoeld.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 maart 2018 houdende weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

F. TAMBORIJN